

VZPOMĀNKY NA VĀNOCE II.

Středa, 02 prosinec 2009

Z Vānoc si pamatuju nejdřív zpívání koled s mámou u klavíru; já tradičně s šátkem na krku, neb jsem vždycky měla o vānocích angínu. Jinak, když jsme byli malí, obrátili jsme s tátou o drém dnu po oběd, pražské kostely a koukali na jesličky. Vzpomínám, jak kdysi v pravku, když mi bylo 10, jsem dostala od faráře u svatého Matěje kde se tradičně vystavuje perníkový betlém, jeden krásný perníček.

Každoročně pak visel na estetném místě na stroměku. Jo, ale jen dokud nedorostly moje kobylinky, a v rámci ošes perníku ze stromku ho neseřaly... Āčímž v praxi ověřily, že i 25letý perník je stále ještě jedlý. U nás na vždycky smrček, perníky, slaměné ozdoby, jablíčka, vláské ořechy. dneska dťto, akorát místo jablíček máme červené skleněné kouličky a dárky? Jednou jsem vyřála (v rámci předvánočního pátrání) krásný igelitový deštník s kořmi; já se vám na něj tak strašně těšila - a dostala ho máma :-)). A z něho jsem měla největší radost? Víte, že ani vlastně nevím? Vždycky jsem dostala tempy a knížky a vždycky potěšil mě každý rok, týden před Vānocemi, jsme jezdili s mámou, její kamarádkou a jejími dětmi na podnikovou chatu do Jizerek. Vždycky tam byla spousta snahu a nikde žádní lidi. Matky-vědkyně nás vždycky ráno vyrazily před chalupu a pak společně vānovaly vādā a my děti si užívaly radováněk v závějích, jezdily jsme po zadku z kopce (což byla matkami nelibá vidná zábava), stavěly huhuláky a jeskyně pro světýlka. Všichni ty jsme měli krásné dlouhé pruhoané šepice, které se daly obtoit kolem krku a vznikla tak šepicošála. Když se nedala vāda, chodili jsme na Protrženou předehradu a těž nás matky každoročně vykopaly na Smědavu, což nám školou povinným předěštilo jako strašná dálka, ale absolvovaly jsme to bez kec, neb na Smědavě měli ukrutně velký a ukrutně dobrý zmrzlinový pohár. Od Protržené předehradu vede škola, která je dneska zavřená a bydlí tam netopýři. Ten ješkolou zavřená nebyla a tak jsme ji celou prošly a tak našli její druhý konec v lese nad Soušemi. Jo, a v sousední chalupě měli novofundlanáka, a já, coby dítě milující psy, jsem ho na týden adoptovala a tahala ho všude sebou. Taky byla v chalupě sbírka knížek, z nichž moje zamilovaná se jmenovala Sirotek lowoodský (upraveny to výřatek Jane Eyrový), kterou jsem četla furt dokola a pokaždě jsem proběhla pasáž, kdy Helena umřela součotiny. Díky této knize a ještě knížce Heleny Mahelové Velké trápení jsem získala dojem, že dā domov je skvělé místo pro život a toužila jsem se tam dostat. Āčesem jsem z toho vyrostla :-). 22. prosince jsme se pak škulili dol do Desné a za tmy a oblevy se vraceli domů do Prahy a těšili se na rozsvícený vánoční strom v Turnově. Když jsem pak chodila do tětí, koupila jsem si za ušetřené peníze svoje první bāčky a jsem si dupla na špičku a zlomila ji. Lepili mi ji dole v Desné ve sklárně. Ten rok jednou a pak další roky ještě kolikrát.

Veselý Vānočky všem, Māra